

9. april og Brigaden i Sør-Norge

Av oberstløytnant cand. philol. Anton Olstad

Den 10. august 1939 ga sjefen for den tyske Sicherheitsdienst, Reichard Heydrich, ordre om et angrep av tyskere i polske uniformer på den tyske radiostasjon ved Gleiwitz nær den polske grense. Det skulle på polsk sendes en erklæring om at tiden til oppgjør mellom Polen og Tyskland nå var inne. Den 31. august kl. 20.00 skjedde overfallet. Lederen hadde fått utlevert en angivelig forbryter som ble drept og lå igjen, i polsk uniform, ved inngangen til stasjonen. Talen på polsk ble holdt, det ble avfyrt noen pistolskudd og de andre forlot stedet. Det ble redegjort for dette under rettssaken i Nürnberg. Hitler hadde sagt at det ikke spilte noen rolle om dette overfallet var troverdig. Når seieren var sikret, ville ingen bry seg med dette. Hitler trodde at han skulle greie å holde Frankrike og Storbritannia passive nå, som da han forsynte seg i to omganger av Tsjekkoslovakia. Angrepet var bestemt til 23. august, så utsatt til 25. august, men da den franske sendemann, Robert Coulondre, den dag ga Hitler sitt æresord på at Frankrike ville slåss for Polen, ga Hitler stoppordre til en millionhær som allerede var på marsj. 30. august ble neste angrepsdato og angrepet igjen utsatt, til 1. september. Da står Hitler frem i Riksdagen og sier at «seit 5.45 Uhr wird jetzt zurückgeschossen. — —». Han tok en time feil, 4.45 var angrepet begynt. Hitler har fått krigen som han ønsket, men ikke den krig han ønsket. Tre dager senere er han i krig med Storbritannia og Frankrike.



Norge erklærte seg, som de øvrige skandinaviske land, nøytralt.

Sovjet hadde ved Ribbentrop—Molotov-avtalen 25. august 1939 fått frie hender i Finland, en parallell til Napoleon—tsar Alexanders Tilsit-avtale av 1807. Finland fikk vinterkrigen 30. november. Den 4. desember meddelte Molotov i en erklæring til Folkeforbundet at Sovjetsamveldet ikke befant seg i krigstilstand med den demokratiske republikk Finland. Denne demokratiske republikk hadde 1. desember bedt om at Sovjetsamveldet skulle gi den militær støtte «slik at man ved felles anstrengelser kunne tilintetgjøre det krigssentrum som var skapt i Finland ved den tidligere finske regjerings holdning». Otto Kuusinen «regjering» i Terijoki fikk støtte av Leningrads militærdistrikt.

Finlandskrigen bragte Norge i faresonen sterkere enn før.

Det ble innkalt nøytralitetsvakt, spesielt i Nord-Norge, bl.a. Alta bataljon. På Østlandet ble

det satt opp en infanteribataljon på Trandum. Panserskipene «Eidsvold» og «Norge» ble sendt til Narvik, hvor de 9. april nærmest ble «sitting ducks». I møte i den utvidede utenrikskomité 9. desember 1939 var statsminister Nygaardsvold også forsvarsminister, under Monsens sykdom. Han reiste spørsmålet hvordan vi skulle stille oss hvis vi ble angrepet og det i tilfelle av at Russland rettet et angrep på Finland gjennom Finnmark. Man fryktet faktisk da, som man gjorde det etter kapitulasjonen 10. juni, at sovjetstyrker skulle rykke inn og dele Finnmark, som Polen var blitt delt.

Det ble drøftet om det ikke burde utnevnes en egen sjef for Finnmark. Høyres representant Sven Nielsen mente at oberst Ruge ville være den beste, men føyde til at han ofte hadde vært i opposisjon til Ruge, «fordi han etter min mening i de stillinger hvor han tidligere har vært, har hatt anledning til å eksperimentere altfor meget, særlig med reglementer og nye instruksjoner. Han er i det hele tatt en mann med initiativ, etter min mening altfor stort initiativ —». Otto Ruge var som major sekretær i den forsterkede militærkomité som laget forsvarsordningen av 1933, og gjorde det best mulige ut av en nesten umulig oppgave. Som generalstabssjef holdt han i Oslo Militære samfund 4. oktober 1937 et foredrag om forsvarret. Han sa da bl.a. at det ikke var noen grunn til å legge skjul på at den norske hær var den dårligst trenede og dårligst utrustede i Europa. Utenriksminister Koht hadde i forsvarsdebatten i 1936 påstått at «an-

svarskjensla hos regjeringene er mykje sterkare no enn ho var i 1914». I februar 1935 hadde minister Colban fra London skrevet at det ikke behøvde å bli krig i 1935 eller i 1936, «men det brygger opp til en sånn krig. Det er sikkert. Og det må Norge innrette seg på». 16. mars 1935 innførte Hitler alminnelig verneplikt.

Det kommer Etiopia-krig, krig i Spania, Hitlers innmarsj i Rhinland, Anschluss med Østerrike, Sudetenland til Hitler etter Münchenkonferansen og resten av Tsjekkoslovakia overrent. Men i Norge ønsket man ikke å tro at vi kunne bli trukket inn. Blant de mange leseverdige bøker om emnet kan generalmajor John Høgevolds «Hvem svikket?» anbefales spesielt.

Norge representerte et maktvakuum og derfor særlig utsatt.

Hvilke varsler burde ha vekket våre politikere?

Efter at to britiske handelsfartøyer var blitt senket i norsk territorialfarvann i desember 1939, erklærte den britiske utenriksminister 6. januar 1940 at England ville kunne utvide en krigføring til norske farvann, da Norge åpenbart ikke var i stand til å forsvare sin kyst. Den 2. mars fikk Koht en forespørsel fra den britiske minister i Oslo om regjeringen ville tillate allierte militære styrker transitt til Finland. Det var en regjeringskonferanse samme dag. Oscar Torp spurte hva man skulle gjøre hvis franske og engelske styrker skulle komme. Koht mente at vi måtte nøye oss med å protestere; vi måtte ikke stille oss slik at vi kom med i krigen på feil side, når vi ikke kan unngå å komme med. Den 12. mars ble det sluttet fred mellom Sovjetsamveldet og Finland. Det var ikke lenger aktuelt å skulle føre allierte tropper over Narvik gjennom

Sverige til Finland. Da oberstløytnant Roscher Nielsen av kaddettene da i en time på krigsskolen ble spurt om hva han mente om den planen, svarte han at man jo kunne sammenholde jernbanekapasiteten med det reelle transportbehov for å finne ut hva franskmenn og briter hadde ment med den aksjonen. De allierte hadde planer om samtidig å plassere vaktropper i Trondheim, Bergen og Stavanger, den såkalte STRATFORCEplanen. Hensikten, heter det, er å landsette tropper i disse havner, for «denying them to Germany.»

Den første tyske planlegging for felttoget i Norge skjedde i største hemmelighet. Men oberst Hans Oster fra den tyske kontraspionasje var sterk motstander av Hitler-regimet (hengt 9. april 1945, sammen med sin sjef admiral Wilhelm Canaris) og ropet planen for den nederlandske militærattasjé, major G. J. Sas, som straks varslet danske, svenske og norske legasjoner. Tyske skipsoffiserer hadde om innskipning av tropper og utstyr i Stettin og Swinemünde sagt at dette gjaldt landsettinger i Norden. Den svenske sendemann oppsøkte sin norske kollega Arne Scheel ens ærend 1. april. Scheel hadde 29. mars sendt et brev til Oslo om at malmtransporten fra Narvik kunne være et alliert mål. Brevet sluttet med: «Noe fredstegn er ikke å øyne. Det eneste helt sikre er at Norge bør holde sitt forsvar i orden, så sterkt som vår ytterste evne tillater.» Den 1. april sendte han bl.a. følgende:

«Troppeinnskipninger i Stettin står vel neppe i forbindelse med operasjoner i Norge. Det kan være man har Sverige for øye, med det sannsynlige er vel at tropene skal sendes østover.»

Den svenske sendemann hadde sagt «att det nu främst gäller Norge samt aktion mot detta land kan väntas inom kort», ifølge svensk vitbok. Det har vært antatt at brevet har vært ført i pennen av Scheels legasjonsråd, Ulrik Stang, med sterke protyske sympatier.

Oberst Oster varslet major Sas 2. april og 3. april. Den siste melding var klar nok:

«Det står en stor skipsekspedisjon klar til å besette Danmark og Norge. Troppene for Norge er alt innskipet i Swinemünde og Stettin. Okkupasjonen finner sted 9. april.»

4. april oppsøkte Sas den danske militærattasjé og fordi Norge ikke hadde noen militærattasjé, legasjonsråd Stang. Møtet med Stang skjedde i Hotel Adlons bar. Meldingen om tysk landgang i Norge kommenterte Stang med «tøv!».

Det varsel som ble sendt til Oslo lød: «Det opplyses på pålitelig hold om troppetransport nevnt i min rapport 611 (brevet av 1. april) at 15 å 20 skip på samlet tonnasje av 150 000 tonn har gått ut fra Stettin med vestlig kurs natt til 5. april. Det opplyses videre at bestemmelsessted skulle nås 11. april, stedet ukjent.» Arvid Brodersen kaller dette i sin bok «Mellem frontene» for falskneri. Stang ventet til søndag 7. april med å få sendt telegrammet. Minister Scheel dikterte det da i en enkel kode til vakthavende sekretær i Utenriksdepartementet. Gudrun Martius (senere fru Ræder) ringte telegrammet ut til utenriksminister Koht i hans hjem på Lysaker. Hun forteller i sin bok «De uunnværlige flinke»: «Han spurte meg hvor jeg trodde de tyske skipene skulle hen, og da jeg svarte «til Norge», sa han at han mente de skulle ut i Atlanteren. Jeg understreket at det var «trans-

portskip» som var nevnt og sa at det ikke var sannsynlig at den slags skip skulle ut til havs.»

Men den 5. april hadde Scheel sendt følgende telegram til Oslo:

«De samme forlydender, som er omhandlet i mitt skriv 638, er hørt av den her-værende danske delegasjon, som dessuten har hørt rykter om besettelse av punkter på Norges sydlige kyst. Hensikten med det fremstøt som ryktene handler om, skulle være å skynde på krigstem-poet og komme Vestmaktene i forkjøpet.»

Undersøkelseskommissjonen finner det påfallende at Koht den 6. april da han redegjorde i Stortinget for den utenrikspolitiske situasjon ikke nevnte disse meldingene. Det var ikke greit å være Koht. Han ville helst gjøre det meste selv. Han arbeidet meget, men var en dårlig administrator. Han var heller ikke lett å påvirke, og som Trygve Lie sier, hadde han en meget sterk selvtilitt. Visste best selv.

Efter stortingsmøtet 6. april orienterte han regjeringen om en note han hadde fått av den britiske og den franske sendemann 5. april. De hadde meddelt (og samtidig i Stockholm) at Norge og Sverige ikke var frie land lenger, men lå under press og trusler fra Tyskland. De allierte makter forbeholdt seg rett til å hindre at Tyskland fra Norge fikk tilførsler som kunne være til skade for de allierte. Dette var egentlig samme melodi som i noten av 6. januar, den som skyldtes at britiske handelskip i desember var blitt senket i norsk territorialfarvann.

5. og 6. april hadde generalstabssjefen anmodet om mobilisering.

Om formiddagen 5. april

hadde den norske minister i København ringt til Utenriksdepartementet og sagt at det var fare for Danmark og Sør-Norge, at den danske sendemann i Berlin hadde sendt en kurer med fly fra Berlin til København. Det munnet ut i spørsmålet om man skulle referere saken for de tyske myndigheter for å gi dem anledning til et dementi. Den 6. april meldte den norske København-minister på telefonen om bestemte og pålitelige rykter om en stor tysk offensiv som ville omfatte besettelse av visse deler av Sør-Norge som baser for flyangrep.

Den 8. april litt før klokken seks kom den britiske og den franske minister til Koht i Utenriksdepartementet med meddelelse om at miner var lagt ut i norske farvann. Det var gjort for «å nekte fienden den fortsatte bruk av strekninger av territorialfarvann». Britiske krigsskip skulle holde vakt i 48 timer efter at minene var lagt ut. I den utvidede utenrikskomité's møte 8. april kl. 10.00 redegjorde Koht for den britisk-franske note av 5. april og om mineutleggingen.

Utenrikskomiteen kom sammen igjen om eftermiddagen. Koht sa da at det første vi måtte gjøre var å protestere så sterkt og alvorlig som det var mulig, og kreve at minene ble fjernet, evt. fjerne dem selv, men ikke bruke makt mot klar overmakt. Koht hadde allerede laget forslag til protest.

De øvrige regjeringsmedlemmer hadde før 8. april ikke kjennskap til de meldinger Koht og Ljungberg hadde fått. Undersøkelseskommissjonen sier at Koht bagatelliserte meldingen om mulig tysk landgang, «og det kan da ikke forlanges at de tilstedeværende skulle reagere ved å spørre om ytterligere opplysninger, så opptatt som en

den dag var med den britiske aksjon.» Det er egentlig litt merkelig, for Koht sa bl.a. at den tyske flåten kunne «gå beint» til Norge.

Kl. 13.38 sendte den norske minister i København melding om at 2 tyske slagkryssere, 1 slagskip, 3 torpedojagere, mange motortorpedobåter og «mange bevegde fiskerfartøyer» hadde passert Storebelt tidlig sammen dag, med kurs nordover.

Koht nevnte meldingen om en tysk flåte på vei opp Kattegat. Samtidig sa han at den britiske flåten var på vei til samme kanten, efter melding fra den britiske marineattachéen. Koht sa at Tyskland hadde villet at det skulle komme til åpen strid på sjøen. «Men kunde vi då få lite-grann utsettning med at Tyskland gjorde noko mot Noreg, og kunne striden såleis verta førd utenfor norsk område, så trur eg det ville vera ei vinning og kanskje føra til at det ikkje vart lyst krig mot vårt land.» Like efterpå meldte Hambro at marinestaben i København hadde meldt at en ny samling tyske fartøyer om morgenen hadde stått ut gjennom Kattegat på vei nordover. Møtet ble avsluttet ca. kl. 11.30.

Kl. 15.00 kom en telefonmelding fra London om «angivelig tysk flåtebevegelse henimot Narvik» til Utenriksdepartementet. Ca. kl. 18.00 kom et telegram fra legasjonen i London til Utenriksdepartementet. Det bekreftet at tyske fartøyer var observert utenfor norskekysten for nordgående. Det ble antatt med bestemthet at det gjaldt operasjoner mot Narvik. Det er uklart om Koht har fått dette telegrammet bragt til seg under stortingsmøtet som begynte kl. 17.15. Kl. 18.00 gikk det over til lukket møte. Forsvarsministeren refererte melding fra di-

striktsskjemmandosjefen i Kristiansand fra kl. 17.35, om at tyske soldater var reddet i land fra det torpederte skip «Rio de Janeiro». «Tyskerne meddelte at det også hadde vært hester og kanoner ombord i skipet, og at det var blitt sagt dem at de nå var på vei til Bergen for etter anmodning fra den norske regjering å hjelpe nordmennene.»

Møtet sluttet mellom kl. 21.00 og 21.30 om kvelden. Etter møtet la forsvarsministeren frem Kommanderende generals forslag om alminnelig mobilisering. Kommanderende general purret på svar. Forsvarsministeren sa at regjeringen nå skulle ha møte, og at han ville få svar kl. 09.00 neste morgen. Med den beskjed gikk man hjem. Neste dag var tirsdag 9. april.

Det gikk flyalarm i Oslo mellom midnatt og kl. 01.00. Regjeringen ble innkalt til møte i

Utenriksdepartementet ca. kl. 01.00. Under møtet kom det inn meldinger om at tyske flåtestyrker trengte frem mot Oslo, Kristiansand, Bergen, Trondheim og Narvik. Utpå morgensiden telefonerte Koht hjem til sin kone: «Alt har sviktet.» Den britiske minister ble underrettet. Mellom kl. 03.00 og kl. 04.00 var Ljungberg, forsvarsministeren og Lie, forsyningsministeren, i generalstaben. Det ble bestemt «stille mobilisering», dvs. innkalling pr. post og første fremmøtedag 11. april. Det var da generalstaben spurte forsvarsministeren om han var blitt gal. Oberst Hatkedal protesterte kraftig og sa at delvis og stille mobilisering nå var umulig.

Kl. 04.30 kom den tyske sendemann til Utenriksdepartementet og forela Koht det tyske krav. På bryggen sto andre fra den tyske legasjon og ventet på

eskadren «Blücher». Litt før midnatt hadde «Pol 3» prøvd å prae eskadren, ble skutt i brand, og kaptein Welding-Olsen omkom. Fra Rauøy fort ble det skutt varselsskudd. Kl. 04.21 smalt det første skuddet mot Blücher, som sank kl. 06.22.

Ekstratog til Hamar for kongefamilien, regjeringen og stortingsmedlemmene var bestilt til kl. 07.00. Før toget, noe forsinket, kommer avgårde, har Koht gitt et intervju til NTB. Han sier i det at det er gitt ordre om «alminnelig mobilisering» og at regjeringen tar sete i Hamar.

NRKs dagsnyttssendinger begynte kl. 07.00 om morgenen. Den siste kom kl. 12.50. Hovedinnholdet i meldingene var for det ene admiralstabens situasjonsoversikt kl. 07.00, og for det annet referatet av intervjuet eller samtalen med Koht på Østbanen litt over kl. 07.00. Frem til kl. 17.30 var kringkas-

RRA 57) Markedsrett

Prøv Grapesoda som tørstedrikk, med masse is eller direkte fra kjøleskapet.



Schweppes
GRAPE SODA
KULLSYNEMULDING I FERSKEDRINK

E.C. Dahls Bryggeri AS
Trondheim

tingen fri. I NRK ventet man bare på at myndighetene skulle benytte seg av denne anledning til å orientere om situasjonen. Kl. 03.00 kom general Kristian Laake inn på adjutantkontoret og meddelte at regjeringen hadde bemyndiget ham til innkalling av feltavdelingene i 1. og 4. feltbrigade, dvs. stille og delvis mobilisering. Utpå morgensiden reiste general Kristian Laake hjem til Strømmen etter å ha avtalt å slutte seg til staben igjen kl. 10.00 på Slemdal hotell. Generalstabens skulle flytte dit. Flyttingen foregikk mellom kl. 05.00 og 06.00. Ca. 3 timer senere flyttet den til Eidsvold landsgymnas. Generalen kom i drosje til Slemdal hotell etterat generalstabens var reist, disponerte ikke tjenestebil, tok nærmeste trikk til Majorstuen, fikk ikke drosje og vandret på sine ben til Oslo østbanestasjon og tok toget til Eidsvold. Det var sannelig beredskap.

General Falkenhorst var i sitt hovedkvarter på hotell Esplanade i Hamburg. Han skulle om formiddagen fly til Fornebu. X flykorps skal gi støtte. Men fallskjermjegergruppen som er sendt først avgårde kommer inn i usiktbart vær og snur til Aalborg. De kom tilbake igjen ca. kl. 07.30. Fra en ordonansoffiser ved 324. Infanteriregiment har undertegnede fått en beretning om forflytningen. Regimentets oppgave var å besette Oslo, internere kongefamilien og få en fredelig besettelse av landet. Regimentssjefen og han fløy i forskjellige fly, og hadde tilsvarende fotos. De sprang ut av flyene, som gikk opp igjen og returnerte umiddelbart. Regimentet dro til Akershus festning. Etterat general Engelbrecht var kommet, (hadde måttet redde seg iland fra Blücher, hjemmelsmannen oppgir ikke klokkeslett) var det en kon-

feranse i regimentsstaben. Tilstede var også sjefen på «Blücher» og Quisling, sier min hjemmelsmann. De første som kom var blitt møtt med ild. Deutsche Zeitung in Norwegen kunne da også fortelle at luftvern- og mitraljøsilden hadde forårsaket tap, også inne i flyene. En skildring som undertegnede har fått gjennom tysk fallskjermjeger-veteranorganisasjon gir et farverikt bilde av hvordan fallskjermjegerne sikret seg to lastebiler ved Fornebu og med den tyske flyattasjeen, kaptein Spiller dro inn til Oslo og til Slottet for å få tak i Kongen, som da var underveis til Hamar med ekstrapøt.

Befallsskolen for Kavaleriet ble kl. 07.30 beordret mot Moss for å ta imot tysk landsetting. Kl. 05.30 var nøytralitetsbataljonen (II/IR5) beordret mot Oslo. Meningen var at den samme med Garden skulle forsvare Fornebu. Kl. 07.40 angrep tyske fly Kjeller. De norske flyene var imidlertid dagen før flyttet til Øyeren. Etter tlf.-konferanse mellom politimester Kristian Welhaven og justisminister Terje Wold ble Oslo ca. kl. 14.00 lagt under tysk myndighet, dvs. overgitt. 2. Distriktskommando under general Hvinden Haug flyttet fra Oslo til Asper hotell, Kløfta, hvor staben var på plass ca. kl. 14.00. En ordonansoffiser som ble sendt frem til II/IR5 med ordre om sprenging av bro ved Kjellerholen og ved Fet-sund, passerte mellom Kløfta og Frogner ca. kl. 18.00 fire busser med tyskere. Kl. 18.45 så man fra 2. Divisjons ko på Kløfta 4 å 5 busser med tyske soldater kjøre nordover. Melding ble sendt bl.a til overkommandoen på Eidsvold og til DR2 på Hamar. DR2 prøvde å lage en sperring mot syd.

Det var holdt to stortingsmøter på Hamar. Man var efter en

ny henvendelse fra den tyske sendemann blitt enige om å fortsatt forhandle. Det førte til at det ikke ble gitt ordre til overkommandoen om at det var krig og at tyskerne skulle stanses. General Rolstad skriver i sin bok «April 1940. En dagbok» at to døgn efterat tyskerne var kommet var det ennå ikke kommet ordre om kamp. Klart at dette skapte forvirring.

Generalstabssjefen, som var på Hamar da meldingen om bussene med tyske soldater kom, underrettet regjeringen og også sjefen for IR5, oberst Hans Hiorth. Oberst Hiorth og sjefen for DR2, oberst Jørgen Jensen, var allerede blitt enige om å gjøre 10. april til første mobiliseringsdag og ellers sette opp avdelinger så fort som mulig. For å sikre mobiliseringen la oberst Hiorth en veisperring ved Midtskogen, som foreløbig ble holdt av en avdeling av kaptein Arne Hagtvedts gardekompani. Oberst Hiorth var kommet tilbake fra inspeksjon på Trandum ca. kl. 10.30. Hans stabssjef var senere general Sandvig.

Ca. kl. 14.00 hadde Quisling og en tysk hjelper vært i Forsvarsdepartementet for å telefonere til bl.a. kystfortene om å innstille all kamp. Det må ha vært da han ringte til oberst Hiorth på Elverum og ga ham «ordre» om å arrestere Kongen og regjeringen. Kl. 19.32 kom Quisling i kringkastingen og holdt sin tale om at han hadde overtatt regjeringsmakten og man ikke skulle motta ordrer fra den flyktede regjering. — Da meldingen om de tyske bussene kom, ble stortingsmøtet på Hamar avbrutt og folk løp for å nå et ekstra oppsatt tog til Elverum. Koht, som bodde på Børstad gård måtte dit og hente kofferten sin og kom først avgårde fra Hamar med det ordinære toget ved 21-tiden. Ved

2-tiden om natten ble han vekket av Trygve Lie. Nå dro folk til Trysil. Koht var av de som ble igjen, for å være klar til å konferere med dr. Bräuer neste dag. Om kvelden var løytnant Aasens to mitraljøser ved Midtskogen blitt forsterket med ca. 60 mann, fordelt på tre tropper under kapteinene Botheim, Barlind og Møystad. Kaptein Gaallaas hadde kommandoen. Han utmerket seg også senere, i Grøndalen.

Det må ha vært ca. kl. 02.00 at den tyske flyattasjeen kaptein Spillers styrke i to personbiler, de nevnte busser og en lastebil kom til sperringen ved Midtskogen og ble stanset der, etter anslagsvis en times kamp. Muligens lenger. Det var sperringer også ved Terninga, gardekompaniets hovedstilling var ved Sagstua, og sperring ved Glommabruene. Ved nordre Glommabru stod en telefonvakt som skulle melde til Nybergsund, hvor kongen og kronprinsen var, hvis tyskerne brøt igjen. Men krig var det fremdeles ikke. Regjeringen trodde fortsatt den kunne forhandle. Tyskerne hadde ikke godtatt forslaget om at regjeringen kunne sende tre mann til Oslo for å forhandle der. Tyskerne ønsket, av grunner som ble åpenbare senere, å forhandle der regjeringen var.

Den 10. april ble Dr. Bräuer, den tyske sendemann, tatt opp i en Elverums-drosje ved Midtskogen-sperringen og kjørt til det berømte møte med kong Haakon på Folkehøyskolen, der kongen, tro mot forfatningen sa nei til en regjering Quisling som ikke hadde parlamentarisk grunnlag.

Så uforberedt vil man ikke være ved en eventuell neste-gang. Meldinger vil komme tidligere og nøyaktigere og vil få en samlet militær og politisk

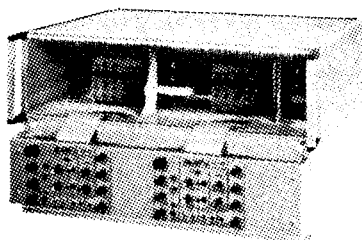
vurdering, og de riktige tiltak vil bli truffet øyeblikkelig. Man vil ha sikret seg at et fremmed fartøy på Oslo havn ikke tjenes-tegjør som sambandssentral og at fiendens forsyninger ikke allerede befinner seg i havnen, som skipet «Jan Wellem» i Narvik 9. april, eller i lagerskur eller på trailere hensiktsmessig plassert. Samband er sikret på alle måter, flyplasser og luftlande-steder likeledes. Fremmede fly vil ikke kunne lande og tjenestegjøre som «tårn» slik de gjorde i Tsjekkoslovakia.

Det vil stå betydelige styrker klar til å beskytte hovedstaden

og Østlandets mest betydelige flyplasser.

Polakkene ble kritisert fordi de trodde at de ville få tid til å mobilisere og marsjere opp, slik som i første verdenskrig, før Hitler gjorde alvor av sin trussel. Vi vil ikke nøle med å mobilisere i en ny farlig situasjon, selvsagt ikke, men vil vi få tid? Eller sagt på en annen måte: Få Brigaden i Sør-Norge gjenetablert i fred. Den er minst like viktig som Brigaden i Nord-Norge. Dessuten vil det, for å bli i tidens vokabular, gi arbeidsplasser.

OVERVÅKING



VIDEO BEVEGELSE DETEKTOR FOR HØY SIKKERHET

- 6 til 18 justerbare alarmsoner
- «Billed fryse» hukommelse av alarmutløser
- Gir alarm ved bevegelse ikke ved genlys endring
- Referanser. kjernekraftverk, div. militære etc.

Kontakt oss for nærmere opplysninger

LITRON AS
P.BOKS 116 - 3401 LIER - TLF. (03) 85 07 70

